

Mengelmoes

Zijn ogen kijken donker maar alert uit hun kassen. Nadat we hem binnen roepen, struikelt hij net niet over het opstapje tussen de wachtzaal en de behandelkamer, wat zijn reeds ernstige blik zo mogelijks nog doet versomberen. Hij loopt een beetje gebogen, alsof hij zichzelf kleiner wil maken voor een onheil waarvan hij de omvang nog niet kent. 'Jevgheni', staat er in mijn agenda.

Mijn collega tandartsassistente en ik wisselen een blik van verstandhouding en zij spreekt hem vervolgens toe in het Russisch. Ik kan alleen maar raden wat Tanzilla zegt, maar het moet iets zijn in de aard van 'Spreek jij Russisch?' en 'Uit welk land kom je?' Haar woorden vlakken de diepe frons in zijn voorhoofd uit en doen zijn ogen oplichten. Hij recht zich en er verschijnt een voorzichtige glimlach op zijn gezicht. 'Hij komt uit Oekraïne, is zestien jaar en heeft pijn aan een tand links onder,' luidt het een ogenblik later.

We kunnen het tandheelkundig onderzoek beginnen. Een joekel van een cariës blijkt de boosdoener, maar gelukkig kennen we de weg naar de oplossing. Hoewel ik elke stap van de behandeling uitleg, is het de simultane vertaling van Tanzilla die hem echt door de behandeling loodst. De tiener zakt dieper weg in de behandelstoel en spert zijn mond zo goed mogelijk open. Het is niet duidelijk welke trauma's deze jonge knaap eventueel reeds heeft opgelopen, maar een tandheelkundig trauma door babylonische spraakproblemen komt er alvast niet bij. Zoveel is zeker.

Ik ben net de verdoving aan het plaatsen als de balieassistente de behandelkamer binnen duikt. Marie richt zich meteen tot mij: 'Sorry, maar, jij spreekt Frans, toch?' Als ik knik, vervolgt ze meteen: 'Er staat een man aan de balie en hij spreekt Frans. Hij ratelt. Ik versta er niets van. Kan jij even komen?' Ik knik opnieuw. Van zodra de verdoving geplaatst is, sta ik op, trek mijn handschoenen uit, verontschuldig me bij de patiënt via de assistente en volg Marie.

Aan de balie staat een kleine man van Noord-Afrikaanse afkomst. Hij draagt een lichtblauwe jeans en een dunne trui en maakt een gehaaste indruk. 'Bonjour monsieur, je peux vous aider?' 'Oui', klinkt het opgelucht: 'Je suis de cuysploug. Je cherche le stopsuygher.' 'Pardon, monsieur?' Ik begrijp er geen snars van en doe een poging om vat te krijgen op de situatie: 'Vous êtes de quelle firme?' De man lacht zijn parelwitte tanden bloot en herhaalt enthousiast: 'Je suis de cuysploug!' 'De kuisploeg?' 'Oui!' Hij steekt een duim ter goedkeuring in de lucht. Maar dat is Nederlands?! Spreekt hij nu Nederlands en Frans door mekaar?

'Parlez-vous Néerlandais ou Français monsieur?' 'Mais, les twee!' bevestigt hij. 'Oui, mais pas à la fois,' zeg ik stellig. Hij haalt zijn schouders op en vraagt niet begrijpend: 'Pourquoi pas? Tu parles Nederlands en Français, alors jij versta.' Het blijft verwarrend. Ik vraag uitleg tot ik begrijp wat hij juist van ons wil. Hij blijkt een stofzuiger te zoeken. Iemand van zijn team heeft die ergens achtergelaten, mogelijks bij ons. Ik moet hem ontgoochelen: We hebben geen stofzuiger gezien. De man laat zijn schouders zakken en druipt af. Ik blaas van opluchting. Marie kijkt me vanachter haar balie bedenkelijk aan: 'Ik geloof dat uw Frans toch niet zo goed is,' plaagt ze me. 'Hela, dit mengelhoestaaltje is geen Frans!', roep ik ter mijner verdediging en rep me terug naar mijn patiënt waarvan ik vermoed dat hij met een verdoofde lip en tong de verdere behandeling afwacht. Ik kom terecht in een behandelkamer die bruist van de gezelligheid.

Mekaar verstaan dat is toch iets bijzonders, bedenk ik me, terwijl Tanzilla en Yevgheni hun gesprek afronden. Misschien moet ik me ooit eens aan Russisch wagen. Ik glimlach, trek nieuwe handschoenen aan en ga verder met de behandeling.

(Ingrid Vercruysse)

